

ayşe aslı bozdağ

Seni Sana
Geri
Vereceğim

DESTEK YAYINLARI: 1154
EDEBİYAT: 359

AYŞE ASLI BOZDAĞ / SENİ SANA GERİ VERECEĞİM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2019 (3.000 Adet)
4.-5. Baskı: Kasım 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-677-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ayşe aslı bozdağ

Seni Sana
Geri
Vereceğim

Seni Sana Geri Vereceğim kurgu ürünü bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmaktadır. Hayattaki ya da hayatta olmayan kişilerle veya yerler ve olaylarla benzerlik tamamen rastlantısaldır.

*Küçük sinekkuşu
Kanat çırpışında görmüştü ebediyeti.
Bilinmezlik hasadında
Aşkı getirdiği söylenen müjdeleyici.*

Karanlık

Neden aramak çok saçmaymış. Nedenlere sarılarak yaşadığım için kalbimi ellerimle köreltmeye başladığımı sonradan öğrendim. Hayatım boyunca nedenler aramıştım. Mutlu olmak için, yataktan kalkmak için, sevmek için ve hatta sevilmek için. Biri bir şey yaptığında sebebini araştırırdım. Sanki anlayınca rahatlayacakmışım gibi. Halbuki kendimi nedenlerden kurtardığımda, özgür olacaktım.

Hayatımdaki nedenlerle bile çıkar ilişkisi içerisindeyken, kendimle nasıl dürüst bir ilişki yaşayabilirdim ki? Kandır kandır nereye kadar? Hayat böyle geçmezdi. Vakit gelmişti. Kendime dürüst olmam lazımdı. Ne istediğim, neyi dilediğim ve neyi ima ettiğim hakkında net olmam lazımdı.

Net söylenmeyen her cümle, yanlış anlaşılmaya, çarpıtılmaya meyilliydi. Semboller gibi yoruma açıktı. Bu sembol neden öyle kullanıldı, neden böyle yapıldı diye makaleler yazabilirdim. Semboller dünyasında kaybolmak ve semboller aracılığıyla insanların

zihinlerinin nasıl bambaşka faktörlerle uyarıldığını görmek, bir zamanlar etkileyiciydi. İnsanların zihni çok kolay etkilenebilirdi. Sırf bu yüzden, istenilenler kolayca yaptırılabilirdi. Bir sürü pazarlama teorisi bunun için hayattaydı. Akıllı bir adamın, duygularından soyunarak, insanlara ürün aldırma çabası. İnsan zihinlerinin manipüle edilmeye çalışıldığı teoriler.

Aklımda kalan teorilerden bir tanesi, sayıları soldan sağa doğru okuduğumuz için, ilk basamağın üstümüzde daha fazla etki bıraktığıydı. Bu nedenle 4,99 TL olan bir şey bizlere 5,20 TL olan bir şeyden kayda değer şekilde daha ucuz geliyordu. Hatta çoğu zaman ihtiyacım olmasa bile aldıklarım vardı. Sırf bu yüzden.

Boşluktayken en çok alışverişe sarılmıştım. Sanki kredi kartında harcadığım şey bana ait değildi. Ben hiç ödemeyecekmişim gibiydi. Bir zamanlar hayatım buydu. Bitmek bilmeyen arkadaşlar arası yarışmalar, paraya bağlanmış ilişkiler, aile şirketleri, kimin düğününün nerede olduğu, mantıklı bir evliliğin adabı, başarılı insan olma yolları ve tabii ki topluma uygun bir kişilik. Hepsine uyum sağlamaya çabalamak, bende sürekli yetişmeye çalıştığım ama hiçbir zaman yetişemediğim bir vapur hissi yaratıyordu. Her seferinde kaçırdım.

Bir gün hayat beni, bütün bunların ortasında, sabahın köründe kafamdan aşağı soğuk su dökerek uyandırdı. Düğünün ertesi günüydü.

Önümde gazetem, bahçede kahvemi içiyor, bir yandan tostumu yiyordum. Darbe haberleri hâlâ gazeteleri süslüyordu. Sosyal medya hesaplarıma düşen yorumlar ve mesajlardan gelen tebrikleri kabul ediyordum. Sanki bir ay önce darbe yaşanmamış gibi hayat kaldığı yerden devam ediyordu. O gün, genelde resmedildiği gibi bir gelin mutluluğu yaşıyordum belki ama huzurlu

gibiydım. Birçok kısmını isteyip istemediğimden emin olmadan organize ettiğim bir düğünden sonra, resimlerdeki gelini bir türlü kendime benzetemiyordum.

Ne düğün gecem ne de ertesi sabah kale değerdı. Serkan sabahın köründe koşuya çıkmıştı. Düğünümün ertesi günü sabah kahvaltım tek başımaydı. Tosttan bir lokma alırken, zihnimin kapalı köşelerinden “Ne yapıyorsun Ada?” diyen bir ses duydum. Oturduğum masaya, çiçeklerle bezenmiş bahçeye, üstümdeki sabahlığın danteline baktım. Bir anda içinde bulunduğum dünyadan uzaklaşmış, yabancılaşmıştım.

Birden bir sinekkuşu önümden hızla uçuverdi. Mor rengi güneşin altında parlıyordu. Kardeşim bir keresinde bana, kamp yaparken sinekkuşu gördüğünden bahsetmişti. Benimle, belki de anlamayacağımı düşündüğü için, çok fazla konuşmayan kardeşim ilk defa bana bir hikâye anlatmıştı.

“Abla biliyor musun sinekkuşlarının soyu neredeyse kırk iki milyon önceye dayanıyormuş. İşin ilginç nereden geldikleri bilinmiyormuş. Hani bazı hayvanların fosilleri bulunur ya sinekkuşlarına ait bir tane bile fosil yokmuş. Bu yüzden onlara mitolojide müjdeleyici demişler. Özgürlüğün, aşkın, mutluluğun müjdeleyicisi. Sinekkuşu görmek bu yüzden değişimin habercisiymiş.”

Kuşun sonsuzluk işareti çizen kanatlarını görünce içimi bir hüznü kapladı. Şu an bana vaat ettiği değişimin neresinde olabildim ki? Sinekkuşunun gittiğini gördükten sonra kahvemi tekrar elime aldım.

Bu sefer ses, içeriden tırmalayan bir hisle birlikte geldi. “Ada, bu işte bir terslik yok mu?” Hayatımı ikinci kere sorgulamaya başladığım an düğünümün ertesi sabahıydı. Nedense hayatımı sorguladığım anlar, hep yanlış kararlarımdan bir süre sonra geliyordu.

Hayatımı ilk sorguladığım an ise, zorla çalıştığım aile şirketindeki altıncı ayımdaydı. Dünyada ilk kurulan şirketler, daha ilkel olanlar, hep aile şirketleriydi. Aile şirketleri nesilden nesile geçerek, gerektiği gibi ilerlemediğinde, kaderlerine razı olmalıydı. Sanırım bu, hayattaki ilk derslerimden biriydi. Asla aile ile iş yapma! Geçmiş nesil, gelecek nesli yeterli şekilde hazırlayamadığında ve gelecek neslin sesini susturup hiç dinlemediğinde ortaya çıkabilecek durumlardan bir tanesi, aile şirketlerinin yürümemesiydi.

Balayından sonra işyerine dönmemiştim. En son gidişimde, dedemin yanındaki tahsilatçı adamla kavga etmiştik. Saniyeler içinde olup biten ama etkisi senelerce süren kavgalar gibiydi. Anlatmaya başladığında duramazsın ya, işte o kavgalardan. Kendi karnının bile paradan değersiz olduğunu gösteren bir üslup hâkimdi tartışmaya. Belinde silahı olan biriyle edilen herhangi bir kavga, ağızda hoş bir tat bırakmazdı. Üzerime doğru yürüyüşü aklımdan günlerce çıkmamıştı.

Kabzanın rengi kahverengiydi. Silahı taşıyanın bakışları ise sakin. Gördüğüm her detayı, uçlarından tutarak bir bir çöpe atar gibi, kurtulmaya çalışmıştım.

Balayında, Monaco'dayken, kaldığımız otelde hayatımda ilk defa meditasyon dersine katılma kararı almıştım. Kabzayı unutmak için. Dersin öncesinde epey önyargılıydım. Belki de yukarıdan bakıyordum. Kurdukları bayağı cümleler bana gerçekten uzak ve sahte geliyordu. Belki de benimle hiç uyuşmayan bir durum söz konusuydu. Adını tam koyamıyordum. Karşımda, yüzünde yılların getirdiği çizgileri taşıyan, saçlarına hem koyu sarı hem de gri renkler hâkim olan, kestane gözlü bir kadın duruyordu. Sanki yüzyıllardır bu gezegendeymiş ve artık olan her şeyi normal karşılamış gibi bakıyordu.

Girişteki panoda kadının özgeçmişini yazıyordu. Yıllarca, in-tihara meyilli insanlarla ilgilenmiş ve onlarla çalışmıştı. İntihar kelimesi sanki hiç bana dokunmamış gibi girmiştim derse. Ders bittiğindeyse, dersin başı ve ortası hakkında aklımda tek bir şey kalmamıştı. Hepsi yeni dönem zırvalığı gibiydi. Anlamını bilmeden kullandıkları bir sürü kelime vardı. İnsanlar kullandıkları ke-limelerin gücünden habersizdi. Kelimelerin gücünü göremezken, aksiyonların mucizesini nasıl göreceklardı?

Kelimeler, anlamı gerçekten anlaşılabilir olarak söylendiğinde tüyleri ürpertirdi. Ders sonunda isminin Karen olduğunu öğrendiğim kadın, aklımda kalan tek bir cümle söylemişti:

“İnsanlar her gün ölüyor. Hastalıktan ölüyor, araba çarpıyor ölüyor, zamanı geliyor ölüyor. Birçoğu da şunu düşünüyor: Keşke yapsaydım. Daha az keşke, daha fazla iyi ki olsun hayatınızda.”

Başkalarından duyduğum cümleleri kendi içimde sorgula-mam yeni bir durumdu. Bir sürü keşkem olduğunu fark ediyordum. Peki keşkelerimin olması normal miydi? Neticede ben de insandım ve bu da insana dairdi. Keşke ve ölüm kelimeleri aynı anda kullanıldığında, zaman zaman şiddetlenen, zaman zaman azalan ölüm korkusu, hep bir şekilde yüzünü göstermişti. Aklı-ma ölüm geldiğinde tek korktuğum şey, başkalarının istekleriyle yönlendirilmiş bir hayatı yaşamış olmaktı. El âlem ne der diye sıkışıp kaldığım odaları aşmam gerektiğini biliyordum. Fakat sıkıştığım o odaları aşabilecek anahtar ve yolu bulmakta zorlanıyordum. Zira ölüm korkusunun hayatı yaşayamadan ölmek olduğunu hep düşünmüştüm. Yarın öleceksin dendiğinde ve bana “Yaşadın mı sana verilen hayatı?” diye sorduklarında, “Yaşama-dım” demek istemiyordum. Kendim için, ölmeden önce yaşamak istiyordum.

En zorlandığım ve en çıkmazda kaldığımı hissettiğim an, kendimle yüzleşmenin geldiği o andı. Düğünün ertesi sabahı kahvaltı ederken içimde çınlayan ses bu sefer beni tamamen yakalamıştı. O gün kendime şu soruları sordum: Keşkelerim neler? Kendi isteklerimi yapabildim mi? Sırf insanlar mutlu olsun diye, acı çeke çeke yaptığım şeyler vardı. Herkes gibi. Bazen az bazen çok ama hep başkalarının istediği şeyler. Balayımın ilk sabahını, bilmediğim bir ülkenin bilmediğim bir kafesinde ağlayarak geçiriyordum.

“Ada neredesin, odada yoksun? Kahvaltı için seni bekleyeyim mi?” diye bir mesaj geldi Serkan’dan.

“Günaydın. Sabah, dün gece afişini gördüğümüz meditasyon dersine katıldım. Şimdi iki alt sokakta bir kafedeyim. Kahve içiyorum. Biter bitmez geleceğim.”

Kocacığım yok, karıcığım yok, sevgilim yok, aşkım yok. Balayı denince insanın aklına sabahlara kadar süren sevişmeler geliyordu. İki insanın birbirini keşfederek geçireceği geceler bütünü. Sabaha kadar bütünleşmiş iki ayrı ten. Tenlerin karışımından ortaya çıkan birliğin kokusu. Benim bu görüntülerle uzaktan yakından alakam yoktu. Evliliğimin sürmeyeceğini, evliliğin ilk anlarında zaten anlamıştım. Sadece geçer sanmıştım.

Bazen bazı anlar vardı. Aslında bu anlar, gözümün önünde durduğu halde göremediğim bir şeyi “Ah buradaymış!” diyerek bulduğum anlar gibiydi. Tıpkı bazen cep telefonumu deli gibi aradığım ama ararken elimde olduğunun farkına varmadığım anlar gibi. Onca zaman, gözümün önünde olan şeyleri nasıl görememişim diye kızmak istiyordum kendime. Nafile. Hazır olana kadar gözükmezdi bazı şeyler.

Hayatı diğer kararlardan daha çok etkileyebilme gücüne sahip seçimlerden birisi evlilikti. Ben evlilik kararını yanlış verilere ve

farklı değerlere dayanarak almıştım. Pişman değildim. Yapılan her hata gibiydi. Her hatanın bir sonucu vardı. Hata fark edilmezse hayat hatalar silsilesine dönebilirdi.

Topluma ayak uydurmaya çalışmak insanın kendi kendine yaptığı en büyük kötülükmüş. Sadece hayatta kalabilmek uğruna, sadece sosyal statü dengesini bozmamak adına ve sadece kendimi güvende hissetmek için yapmıştım bu evliliği. Güven hissi için. Eğer çoğu şey bildiğim düzende ilerlerse, bilmediklerime karşı en büyük önlemi almış olacaktım böylece. Öyle ya aslında bütün insanların en çok korktuğu şey bilinmezliklerdi.

Aslında ölüm en büyük bilinmezdi, belki de en çok bu yüzden ölümden korkardım. Kendimi her türlü güvencenin altına almaya çalışırdım. Halbuki güvenli alandan çıkmadıkça hayatı tam anlamıyla yaşayamazdım. Bu nasıl bir çelişkiydi Allahım! Sanırım artık güvenli yaşamak istemiyordum.

Ben bir aşk çocuğuydum. Babam annemi kaçırarak evlenmişti. İyi de etmişti. Aslında onların hikâyesi bir dönemin romantik, sürükleyici ve bol entrikalı hikâyesi olarak yazılabilirdi. O zamanlar babam, annemi Kıbrıs'a kaçırmıştı. Beş parasız, dengeler altüst olmuş halde ve belirsizlikler içindeydiler. Ama iki kalp bir olmuş ve belirsizliklere göğüs germiştir.

Tamı tamına aşk ve sevgi nedir anlayamadan, gözlerim tamamen kapalı, sırf iyi bir baba olabilir, iyi bir koca olabilir, maddi durumu iyi, ailesi düzgün, kendisi yakışıklı ve güvenli bir alan sunuyor diye evlenmiştim Serkan'la. Aslında kararım bir bakıma doğrudu. Evlilik kurumsal bir yapıyı da sembolize ediyordu. Dillendirilmese bile, herkesin bilip itiraf etmediği gerçeklerdendi. Neticede devletin müdahil olduğu bir birliktelikte, daha rasyonel düşüncelerle karar alınması çok şaşılacak bir durum değildi.

Evlilik aslında bana hep romantik gelmişti. Belki de “bu” evlilik bana göre değildi. Bütün bedenim reddetmekteydi. Seneler sonra, evlendikleri insanın kendilerine göre olmadığını anlayanlar, onca seneden sonra ne yapıyorlardı? Oysa ne insanlar tanımuştum. Mut-suzluğuna rağmen evliliklerini devam ettirenler, bile bile hapiste yaşayanlar. Tabii ki biliyordum, bu herkes için geçerli değildi ve bir yerlerde, gerçekten evlilikle taçlandırılmış, aşkla sürdürülen ve sevgiyle beslenen ilişkiler de vardı. İhtiyaçtan mı severdi onlar karşısındakini, sevdikleri için mi ihtiyaç duyarlardı bilmiyorum.

Aslında uzun zamandır bu birliktelikte bir kadın gibi hisset-miyordum. Bu sanırım kendim hakkında, en korkutucu keşfimdi.

Sesli söyleyince insan rahatlıyormuş. Bu evlilikte, kadından ziyade evin düzenini sağlayan, sokakta yanında taşıdığına değe-rine değer katan, güzel ve akıllı bir insandım sadece. Ötesi değil.

Ya seks? Sanırım bu, kadınların konuşmaktan en çok kaçtığı konulardan biriydi. Halbuki cinselliğinin farkında olan bir kadın, farkında olmayan bir erkeğin önüne geçerci. Cinselliğe olmasa da olur diyen de vardı, olmazsa olmaz diyen de. Evliliğin başından itibaren bu konu bizde rafa kalkmış durumdaydı. Ne çift kişilik yatakta ne de sözlerde, kendimi kadın olarak hissetmediğim bir ilişkide olamayacağımı, gün geçtikçe içten içe anlıyordum.

Konduramıyordum. Belki de benim yaptığım bir yanlış var-dı. Yanlışımın olmadığı konularda suçluluk duygusuna kapılmak kendi ellerimle kendimi öldürmekti. Bunu birçok kez yapmıştım. Belki de kendimi suçlamak, bir şeyleri düzeltmek adına hissetti-ğim âcizlikten ileri geliyordu.

Tanıdığım birçok arkadaşım, eşim, dostum karanlık bir oda-da düzeltemedikleri şeylerden dolayı acı çekmekteydi. Herkes bir karanlık odada gibiydi. Bilerek elektrikleri kesilmiş bir oda.

El yordamı ile yakın mesafedeki eşyalara ulaşabildiğin bir alan. Herkes kör gibi. Bir oyun oynuyorlar sanki. Benim bilmediğim, kurallarını anlamadığım, sınırsız can hakkı olan bir oyun.

Hindistan'a evliliğimizin yedinci ayında gitmiştik. Belki biraz yalvar yakar, belki biraz zorlama ve iki tatlı sözle ikna etmiştim onu. Oyun, karıkoca seyahatlerini şart tutardı. Eşe dosta kanıt-lama isteği verirdi. Çok da iyi bir insandı kendisi ve beni de sağ olsun kırmamıştı.

Bütün bunlardan yedi sene önce, Londra'da yaşadığım sene-lerde, çok fazla Hintli arkadaşım olmuştu. Orada bile gelenekle-rini tam anlamıyla koruyorlardı. Ev partileri ve festivalleri hâlâ ülkelerindeki gibi, en ufak detayına kadar organize ediliyordu. Bir gün VJ isimli arkadaşımın ev partisine gitmiştik. Kalabalık genel olarak Hintli, Rus, Alman ve İngilizlerden oluşuyordu. Ta-bii ki bir de ben vardım. Bir Türk. Bütün gece boyunca Hintli dans hocasından aldığımız üç dört saatlik dans derslerinin verdi-ği özgüvenle dans ettik. Yemekler tam da orijinaline sadık kalına-rak yapılmıştı, hem de Hintli bir aşçı tarafından. Hayatımda ilk defa göz kamaştırarak şıklıkta bir partiye katılıyordum. Her şey en ince detayına kadar hesaplanmıştı. Giysilerimiz bile bize bir gün öncesinden özel kurye ile teslim edilmişti. Kendi kendime "Yahu bu ülkenin vatandaşları fakir değil miydi?" diye sorduğu-mu hatırlıyorum. Dayanamayıp bunu Neha adındaki Hintli kıza da sormuştum.

"Bizde zenginlik büyüktür ama aynı oranda fakirlik de büyük-tür. Hindistan'ın zenginleri ile takılmak çok farklıdır. Ama aynı de-recede fakiri ile takılmak da çok farklıdır. Herkesten başka şeyler öğrenebilirsin çünkü inanılmaz bir kültürel zenginlik vardır. Mut-suz insan da çok göremezsin. Zengin olsun fakir olsun, mutluluk

her zaman bakidir. Mutsuz olmak için hayat çok değerli, bize küçüklükten itibaren bu öğretilir.”

Fakir ama gururlu genç silueti belirmişti gözümde.

“Fakir ama mutlu.”

Partinin geri kalanında okuldan arkadaşım olan Alina'nın yanına geçtiğimde, hayatımda ilk defa felsefi konuların konuşulmasına şahit olmuştum. Farklı görüşler ve farklı inanışlar üzerine konuşmaya başlamıştık. Her inançtan insan bir aradaydık. Müslüman, Yahudi, Hıristiyan, Hindu, Budist, ateist ve deist. Konuşanların içinden ancak birkaç konuyu seçebiliyordum, çoğu şey benim için oldukça yeniydi. Birkaç kez “Biliyorum tabii ki” diyerek atladıysam da konunun devamını getiremeyerek rezil olmuştum. Sanki bilmiyorum demek çok ayıptı. Yaptığım bana sonradan komik gelmişti. Bilgisi olmayan birinin, herhangi bir konuya atladığını gördüğümde gülen ben, aynısını yapmıştım. Kelimelerin beni düşündürmesini tercih edip, sustum sonra.

Serkan ile Hindistan gezimizde, Londra'dan tanıdığım arkadaşım Rohit ile Delhi'de buluşmuştuk. Ben genelde barlardan çok haz almazdım. Delhi'de barlarda insanların dans edişlerini gördüğümde kendimden geçmişim. Bu bir sanattı. Müzik bu sanatı görünür kılandı. Şiir gibi. Her hareket bir kelime gibiydi. Müzik bu insanların ayrı bir uzvu olmuştu adeta. İnsanlar ruhlarıyla o anki ritme giriyorlardı. Sanki ruhları dans ediyordu. Müzik çalan bir sokaktan geçerken elimle kolumla veya herhangi bir parçamla ritim tutmaya başlıyordum. İstemsiz. Bir tik gibi.

Gezinin son durağı olan Goa'da peri masallarını andıran bir otelde kalmıştık. Peri masallarında otel olur muydu?

Burada Sarath Babu ile tanışmıştım. Kaldığımız yerin spor hocasıydı. Her sabah 07.30'da onun derslerine katılmaya karar

vermiştim. Malum, birçok kadının yaptığı gibi eşimi de sürüklemiştim. Fakat birkaç dersten sonra ben tek katılmaya başlamıştım. Saat Serkan için çok erken, konuşulan konular ise çok derindi.

Akşamüstü derslerinde kimse olmuyordu. Ben ve Sarath bir nevi özel ders yapıyorduk. Kitaplardan konuşuyorduk. Her şey benim için çok yeniydi. Gözlerimi yeni yeni açıyordum. Öğrendikçe, spiritüel konulara değindikçe, insanları biraz da yargılar olmuşum. Öğrendikçe, anlamaya başladıkça, erdemden daha da uzaklaşıyor gibiydim. Türkiye’de yaşadığım hayatı yargılıyordum. Yukarıdan bakıyordum. Herkese ve her şeye. Sarath bir gün, derslerden birinde bunu fark etmiş olacak ki, bana tam da yerinde bir uyarı yaptı:

“Spiritüel ego çok kaygan bir yoldur. Bu, her şeyi daha iyi bildiğini düşünmenle gelen bir yargılar silsilesidir. Açıkçası, sende oluşmaya başladığını gördükçe senin için üzülüyorum ve acıyorum. Soruların ve onları oluşturan kelimeler, yargılarından ileri geliyor. Teorik olarak spiritüellik konularını öğrendikçe daha çok benlik ve ego etrafında toplanıyoruz. Şöyle düşün, kuzu kılığında bir kurda dönüşüyorsun. Dinsel dogmalar ile spiritüel dogmalar tamamen aynı şeyleri ifade ederler. Bu yüzden öğrendiğin her şeyi, önce bir bir hayatına uygulamana gerekir. Bir kitaptan okuduğun şeyi biliyorum diyemezsin. Deneyimlemelisin. Felsefe ve özellikle Doğu felsefesi sana tutunacak bir dal veya yeni bir obsesyon sunmaz. Aslında sana hayatı olabildiğince erdemli bir şekilde, nasıl yaşaman gerektiğini söyler. Söylemek de değil. Sadece yol gösterir demek daha doğru olacaktır.”

Sarath’a çok kızmıştım. Bana kurabilecek en kötü cümle “Sana üzülüyorum ve acıyorum” kelimelerini barındırandı. Savunmasız